

Szentendre, 1907. augusztus 6. – Budapest, 1994. november 11.

Apja a katonai szolgálata előtt hajófűtő volt, majd leszerelése után rendőrnek állt be. Négy polgárit végzett. 1921-ben szerszámkészítő-tanuló lett, 1924-ben szabadult. Eleinte kisiparosnál dolgozott, majd 1930–1932-ben a Magyar Rézhengerművek Rt., 1935-ig a Magyar Fémlemezipari Rt. alkalmazottja. 1924-től tagja a vasasszakszervezetnek és a Magyarországi Szociáldemokrata Pártnak. 1932 és 1935 között elvégezte a vasasok Keleti Márton és Braun Soma vezette hároméves vezetőképző szemináriumát. Részt vett egy egyéves retorikai tanfolyamon is. 1939-ig tagja a gyáripari lakatosok szervezőbizottságának. Mozgalmi tevékenysége miatt 1936-ban a Telefongyár Rt.-nél feketelistára került. 1937-ben az Egyesült Izzónál helyezkedett el, ahol előbb bizalmi, majd főbizalmi lett. 1939-ben szerződést kötött a néhány hónappal korábban alapított Magyar Lőszerművek Rt.-vel, és Veszprémbe költözött. Karlsruhe-ban részt vett egy hat hónapos továbbképző tanfolyamon. Hazakerülése után a gyárban művezető, majd üzemvezető lett. 1944-ben részt vett az ellenállási mozgalomban, megakadályozta, hogy a németek elhurcolják a felügyelete alá tartozó szerszámgépeket. 1945. március 23. után részt vett a Magyar Kommunista Párt veszprémi szervezetének megalakításában, a párt megbízottjaként bekerült a helyi nemzeti bizottságba. 1945. április 4-én a nemzeti bizottság Veszprém polgármesterévé választotta, a város képviselő-testülete 1945. augusztus 3-i rendkívüli ülésén megerősítette tisztében. Nagy szerepe volt abban, hogy a város néhány hónap alatt magához tért, korrekt viszonyt tudott kialakítani a város orosz parancsnokságával. 1945. június 24-én a város követeként az Ideiglenes Nemzetgyűlés tagja lett. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a Veszprém vármegyei választókerületben ismét mandátumot szerzett. 1946. november 28-án az összeférhetetlenségi törvénynek megfelelően lemondott a képviselőségről. 1946 novemberében koholt vádak alapján felfüggesztették állásából, s kizárták a pártból. Bár később a vádakát elejtették, 1947 decemberében lemondott a polgármesteri tisztről. Ezután az Egyesült Izzóban helyezkedett el szakmunkásként, s az üzemi bizottság titkárává választották. 1948-ban, a két munkáspárt egyesülése után politikailag rehabilitálták, s visszavették a pártba. 1949-ben a Kohó- és Gépipari Minisztériumba került, kinevezték a hadiipari beruházásokkal foglalkozó vállalat műszaki igazgatójává. 1953–1954-ben az Egri Finomszerelvénygyár igazgatója. 1954-ben rajta kívül álló okok miatt felmentették, ismét az Egyesült Izzóban kapott munkát, ahol üzemvezetőként dolgozott 1969. évi nyugdíjazásáig. 1969-től 1980-ig az ELTE Eötvös Klub portása volt.